

De twee weken met Cilla zijn de langste ooit, maar uiteindelijk zijn ze een keer om. De school begint weer. Het vijfde jaar. Deze keer is het bijna een opluchting, omdat het betekent dat Cilla weer naar huis is. Bovendien ben ik eraan gewend. De schooldag duurt ondanks alles maar een paar uur, en hij heeft zijn patronen. Ook al zijn het onaangename patronen, het is een veilig gevoel dat ze zich dag na dag zullen herhalen. Cedrik wordt weer een groepsdier, maar thuis is hij net als altijd.

De dagen worden kouder, scherper. De nachten zijn duidelijke nachten, niet vol met licht. De wereld is begrijpelijker, en Cilla is heel, heel ver weg. Uiteindelijk is ze net iets wat ik heb gedroomd.

Met kerst krijg ik een globe. Er zit een gloeilamp in. Wanneer het buiten donker is en alle andere lampen uit zijn, vult hij mijn kamer met magisch blauw.

Cedrik en ik liggen ieder op een gestreept vloerkleed met de globe tussen ons in, we laten de zeeën en landen langzaam rondjes draaien.

‘Zullen we ontdekkingsreizigers worden?’ vraag ik. ‘Reizen naar plaatsen waar niemand ooit is geweest en filmen hoe het er daar uitziet.’

‘En nieuwe dieren en bloemen vinden,’ zegt Cedrik. ‘En mensen. Die niet weten dat er andere mensen bestaan, die nog nooit een auto of een vliegtuig hebben gezien.’

We laten de aarde nog een paar rondjes draaien.

‘Hoewel alles vast al ontdekt is,’ zeg ik. Waarschijnlijk kon je alleen in de negentiende eeuw ontdekkingsreiziger zijn.’

‘Zou kunnen,’ zegt Cedrik. ‘Hoewel dit misschien allemaal maar bij benadering is.’ Hij zwaait met een vinger boven een aantal landen. Dan zet hij een wijsvinger midden in het grootste blauw en zegt: ‘Denk je bijvoorbeeld dat er iemand op precies deze plek is geweest? Of hier?’ Hij verplaatst zijn vinger een paar centimeter. ‘Of hier?’

Tientallen kilometers komen achtereenvolgens onder het puntje van zijn wijsvinger terecht.

‘Natuurlijk,’ zeg ik. ‘Dat kan niet allemaal alleen maar zee zijn. Zonder iets erin.’

‘Exact.’

We kijken elkaar aan en zijn al op weg, naar de nieuwe landen die we daar in de zee zullen ontdekken. De eilandvolkeren die niet eens kleren dragen en eerst bang zijn voor onze camera's. We gaan nieuwe plaatsen op de kaart zetten. De gedachte aan het onbekende is beangstigend, maar juist daarom wil ik het temmen en bekend maken. Dan wordt het ongevaarlijk.

‘Want we gaan toch samen?’ vraagt Cedrik.

‘Met wie zouden we anders gaan?’ vraag ik.